

účty a konečně mu vydati, čeho měl z tohoto obchodního jednání požadovati. To se také stalo dopisem ze dne 20. června 1918 a nikdy se žalobkyně nezdráhala odevzdati žalovanému složené u ní pro něho cenné papíry, jakmile zaplatí zbytek kupní ceny. Že cenné papíry nebyly dne 20. června 1918 ještě natisknuty a teprve dne 16. července 1918 vydány, nevadí tomu, by považován byl den ujednané smlouvy za rozhodný v tom směru, že ony cenné papíry měly vlastnosti jim připisované. Bylo všeobecně známo, že ony státní úpisy se ještě dříve upisovaly, než byly vydávány, a této podmínce podrobil se každý upisovatel. Podstata oné státní půjčky záležela v právu pohledávky proti tehdejšímu státu a v právu, bráti úroky, kteréž již 1. června 1918 počaly dospívati. Žalovaný na dopis ze dne 20. června 1918 neprohlásil, že zamítá koupi, jakoby se nebyla stala na jeho účet, a již z toho plyne, že jednání svého komisionáře schválil. Dovolatel tvrdí dále, že musil dle čl. 376 obch. zák. považovati žalobkyni samu za prodávatelku, ježto, oznamujíc mu provedenou koupi, nepoznačila osoby třetí jako prodávatele; avšak tvrzení toto jest novotou, kteráž podle § 504 c. ř. s. zůstaniž nepovšimnutou; ostatně žalovaný dříve nikdy netvrdil, že uplatní právo, příslušející mu dle čl. 376 obch. zák. Dovolatel též uvádí, že mu koupené papíry dosud nebyly dodány (§ 428 obch. zák.); neboť prohlášení ze dne 20. června 1918 nelze prý za odevzdání považovati, poněvadž tenkrát nebyly papíry ty skutečně ještě hotovy; odevzdání prohlášením možno prý vztahovati jen na určité, individualisované věci a nevyhovuje tomuto požadavku možnost, že žalovaný mohl sobě vybrati kdykoliv v žalujícím bankovním závodě papíry stejného druhu. K tomu sluší podotknouti, že by byl upisovatel na požádání obdržel na ony státní dlužní úpisy hned mezitímní stvrzenky a že neupsal určitých kusů oněch zastupitelných věcí. Ježto žalující banka měla ony dlužní úpisy již od 16. července 1918 pro žalovaného v uschování, nastalo zmenšení ceny ve jmění žalovaného, anižby žalující strana z toho byla práva. Netřeba tedy ještě probíratí otázku, zdali a v jaké míře válečná půjčka pozbyla jednak na výnosnosti, jednak na pupilární jistotě, jí původně připisované.

Čís. 200.

Proti usnesením věřitelského výboru není opravných prostředků.

(Rozh. ze dne 17. června 1919, R I. 219/19.)

V úpadku Jana S. učinil úpadce na vrchní zemský soud v Praze podání označené jako odpor, v němž stěžoval si na usnesení věřitelského výboru ze dne 4. června 1918. — V r c h n í z e m s k ý s o u d podání to odmítl, poněvadž opravnými prostředky lze bráti v odpor jen soudní usnesení, o takové se však zde nejedná.

Nejvyšší soud úpadcovu rekursu nevyhověl.

D ů v o d y:

Správně sice uvádí stížnost, že zákon ukládá i správci podstaty i výboru věřitelskému; jimž přísluší správa jmění úpadcova, by tuto správu

vedli řádně, a jsou také zodpovědní všem účastníkům za majetkové újmy, které by jim způsobili nepořádným vedením svého úřadu (§§ 81 odst. 3 a 86 odst. 2 konk. ř.). Avšak konkursní řád nezná opravného prostředku proti usnesením výboru věřitelského, jelikož opravný prostředek stížnosti (rekursu) jest přípustný jen do usnesení soudu, tudíž konkursního komisaře nebo soudu konkursního. Aby tu byla záruka řádného vedení správy jmění stanovil zákon v § 79 odst. 2 konk. ř. právo konkursního komisaře dohlédati k činnosti osob, kterým jest svěřena správa jmění úpadcova, jež vykonává v rámci určeném §§ 84 a 95 konk. ř. Nad to ještě vyhradil zákon v § 95 odst. 2 konk. ř. konkursnímu soudu právo, usnesení výboru věřitelského, ba i hromady věřitelů konkursních zodpovědět i po případě i jiným opatřením nahraditi. Tím však vyčerpáno jest obmezení, uložené autonomii věřitelů. Nebylo-li tudíž zmíněných dohlédacích práv použito vymyká se usnesení věřitelského výboru přezkoumání soudů stolic vyšších a proto zcela důvodně rekursní soud odpor úpadcův proti usnesení věřitelského výboru dne 4. června 1918 jako nepřípustný odmítl. Stížnost do rozhodnutí toho jeví se proto bezdůvodnou a slušelo ji zamítnouti.

Čís. 201.

Úředně stanovené maximální ceny nejsou sazbami po rozumu § 1059 obč. zák.

(Rozh. ze dne 17. června 1919, R I. 227/19.)

Žalobou u okresního soudu v Nepomuku domáhal se Bohumil N. na Richardu K. vrácení přeplatku, který od něho obdržel žalovaný za prodané prase nad maximální cenu, ustanovenou § 3 nařízení místodržitelství pro království České ze dne 19. července 1916 čís. 60 z. z. Žalovaný, odvolávaje se na ustanovení § 1059 obč. zák., vznesl proti žalobě námitku nepřípustnosti pořadu práva. — Prvá stolice námitce té nevyhověla, poněvadž úředně stanovené maximální ceny nelze považovati za taxonomy po rozumu § 1059 obč. zák. — Rekursní soud (krajský soud v Plzni) námitce žalovaného vyhověl a odmítl žalobu pro nepřípustnost pořadu práva uváživ v podstatě toto: Pod sazbou ve smyslu § 1059 obč. zák. jest dlužno rozuměti také maximální cenu na zboží, úřadem stanovenou, neboť nejen úřední sazby, na př. lékárnické, tabáčnické, nýbrž i úřední maximální ceny, týkající se různého jiného zboží, vydány byly z důvodů veřejnoprávních, zejména v poslední době válkou přiveděných. Nezáleží na tom, že při maximálních cenách není udána určitá nepohyblivá číslice, nýbrž až do nejvyšší ceny pohyblivá, poněvadž v § 1059 obč. zák. se výslovně praví, že vyšší cena, nežli sazbou určená je protizákonná. Příslušnost politických úřadů k rozhodování sporů ve případech, kde překročeny byly úředně stanovené sazby na zboží, byla patrně ustanovena proto, že tyto úřady sazby po vyšetření poměrů určily, že jim přísluší bdíti nad jejich zachováváním a že jim přísluší trestati překročení sazeb; to vše platí o maximálních cenách úředních na zboží, jak to i ze shora uvedeného nařízení místodržitelství na jevo vychází. Úřední